

Snijeg je u Istanbulu napokon prestao padati pa je monotonija turskog života pomalo prošla. Po zimi je to po onom starom „kuća-posao-shopping centar-kuća“, a sa suncem su i Turci kao gušteri počeli izlaziti na ulice, u kafiće, na plaže, na šetališta, u restorane, zanemarujući činjenicu da sigurnosna situacija trenutno nije najbajnija.

Nedjelja popodne najčešće se provodi uz igru tavle i čaj. Tavla je nešto manje zahtjevnija od našeg šaha i dosta kompetitivna, ali vrlo jednostavna za naučiti. Uz tavlu se tradicionalno pije turski čaj i puši nargila. Ako i niste pušač, svi oko vas puše, pa se i vi ipak pasivno trujete isto koliko i oni.

Bez obzira na loše vijesti koje kruže medijima, Istanbul je još uvijek predivan. Sunce i lijepo vrijeme omogućili su da i ja istražim neke dijelove grada koje do sada nisam pa tako na slikama možete vidjeti pogled na džamije sa mosta Galata, pogled s mora na palaču Dolmabahçe, pogled s jedne terase na Taksim u Bosporu. Predgrađe Istanbula izgleda potpuno jednako kao i centar (osim što nema toliko povijesno značajnih monumenata) pa tako na jednoj slici možete vidjeti jednu od ulica u mirno popodne. Od monumenata koji se mogu vidjeti van centra Istanbula, i koji nisu toliko popularni, su definitivno sve građevine popularnog arhitekta Sinana (Mimar Sinan). Jednog od najznačajnijih graditelja Osmanskog carstva, u razdoblju sultana Selima I., Sulejmana I., Selima II., i Murata III. On je izgradio i predivni most u Büyükdere (na 50ak kilometara zapadno od centra), a njegov najznačajniji rad je Sulejmanova džamija u Istanbulu. Sinan je na različitim mjestima u Osmanskom Carstvu sagradio 84 velike džamije, 52 male džamije, 57 škola Kurana (medresa), 7 čitaonica, 18 karavan-saraja, 22 mauzoleja, 46 hamama, 35 odmorišta (saraj), 3 bolnice, 5 akvadukta, 8 mostova i 8 skladišta. Umro je 1588. i sahranjen je neposredno izvan sjevernog zida uz Sulejmanovu džamiju u Istanbulu.

Turci su tradicionalno manje orijentirani na izlaske od nas zapadnjaka, no vikendom ima i onih koji na Taksim, u modernom djelu grada, ne izlaze iz klubova do ranoga jutra. Ipak, radne večeri ili mirna druženja najradije se provode uz šalicu čaja, nargilu i tradicionalni ples derviša. Mevlevije su sljedbenici, **derviši**, nazivani još i Semazenima sufijskog reda koji je osnovao **Mevlana Dželaludin Rumi**. Pripadnike ovog reda ponekad na zapadu nazivaju “vrteći derviši”, jer se dio njihovog duhovnog ostvarivanja sastoji od plesa u kojem se oni okreću uz muziku frula, bubnjeva i melodije **ilahija** (muslimanska vjerska pjesma koja svojim

sadržajem prvenstveno veliča moć Allaha). Obučavanje derviša mevlevijskog reda obuhvata vježbe plesa u kojima derviš prva dva nožna prsta desnog stopala pričvrsti za pod, a zatim se okreće oko njih. Mevlevijski je red bio zabranjen u Turskoj, kao i svi sufijski redovi za vrijeme početne sekularizacije države 1925. godine, ali im je kasnije dozvoljeno da se vrate u život Turske.

Ana Kovačević, EVS volonterka u Istanbulu

